

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Mgr. Petrem Sedlákem, Ph.D. ve věci žalobce: **Limet Group s.r.o.**, IČ: 29321719, se sídlem Branická 213/53, 147 00 Praha 4, zast. Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha 8, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo náměstí 449/3, 601 82 Brno, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 5. 2017, č. j. JMK 66828/2017, sp. zn. S-JMK 40995/2017/OD/Př,

t a k t o :

- I. Věci vedené u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 73 A 8/2017 a sp. zn. 73 A 14/2017 **se spojují** ke společnému projednání a nadále budou vedeny pod sp. zn. 73 A 8/2017.
- II. Rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje, odboru dopravy, ze dne 11. 5. 2017, č. j. JMK 66828/2017 sp. zn. S-JMK 40995/2017/OD/Př **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru dopravněsprávních činností, ze dne 17. 1. 2017, č. j. ODSČ-34647/16-27, **se zrušuje**.
- IV. Rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje, odboru dopravy, ze dne 7. 6. 2017 č. j. JMK 82688/2017 sp. zn. S-JMK 60286/2017/OD/Př **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

- V. Rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru dopravněsprávních činností, ze dne 21. 2. 2017, č. j. ODSČ-34349/16-26, **se zrušuje.**
- VI. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení ve výši 6.000 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce Mgr. Václava Voříška, advokáta se sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha 8.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se žalobou doručenou Krajskému soudu v Brně dne 20. 7. 2017 domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 5. 2017, č. j. JMK 66828/2017, sp. zn. S-JMK 40995/2017/OD/Př, kterým žalovaný zamítl jeho odvolání a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru dopravněsprávních činností ze dne 17. 1. 2017, č. j.: ODSČ-34647/16-27, (dále jen „rozhodnutí správního orgánu prvního stupně 1/“), kterým byl žalobce shledán vinným ze spáchání správního deliktu dle § 125 f) odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., zákona o silničním provozu, ve znění pozdějších předpisů.
2. Žalobou doručenou Krajskému soudu v Brně dne 9. 8. 2017 se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne ze dne 7. 6. 2017, č. j. JMK 82688/2017, sp. zn. S-JMK 60286/2017/OD/Př, kterým žalovaný zamítl jeho odvolání a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru dopravněsprávních činností ze dne 21. 2. 2017, č. j.: ODSČ-34349/16-26 (dále jen „rozhodnutí správního orgánu prvního stupně 2/“), kterým byl žalobce shledán vinným ze spáchání správního deliktu dle § 125 f) odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., zákona o silničním provozu, ve znění pozdějších předpisů.

II. Obsah žaloby

3. Žalobce předně v rámci obou podaných žalob namítá, že správní orgán nepostupoval v souladu s právní úpravou, neboť souběžně stíhal více správních deliktů žalobce, aniž by o nich vedl společné řízení a uložil společnou pokutu a povinnost uhradit pouze jedny náklady řízení.
4. Žalobce dále shodně v obou žalobách namítá, že výroky rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nevyhovují požadavkům na určitost výroku. Ve výroku není obsažen odkaz na § 125f odst. 2 písm. c) silničního zákona a odkaz na § 125e odst. 2 silničního zákona, které obsahuje pravidla pro vyměření výše pokuty.
5. V obou podáních žalobce namítá také protiústavnost skutkové podstaty správního deliktu provozovatele vozidla dle § 10 odst. 3 silničního zákona.
6. V žalobě 2/ namítá, že výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně odkazuje pouze na porušení § 10 silničního zákona, bez uvedení konkrétního odstavce. V téže žalobě dále namítá, že v oznámení o zahájení řízení nebyl skutek dostatečně pregnantně kvalifikován. Z oznámení o zahájení řízení nebylo zřejmé, zda bylo vozidlo zastaveno na

chodníku, na stezce pro chodce, nebo jiném místě na dané ulici. Skutek nebyl ani ve výzvě k úhradě určené částky řádně kvalifikován. Řádně není specifikováno ani místo spáchání protizákonného jednání, neboť je specifikováno pouze „naproti domu č. ... na ulici ... v ...“. Na tomto místě se nachází také vyhrazené místo k parkování vyznačené vodorovnou dopravní značkou č. V 10e. Žalobce rovněž namítá rozpor mezi výrokem a odůvodněním rozhodnutí správního orgánu prvního stupně 2/, neboť ve výroku správní orgán uvádí, že rozhoduje dle silničního zákona účinného v době spáchání správního deliktu, ovšem v odůvodnění uvádí, že rozhoduje dle silničního zákona účinného do 19. 2. 2016. Ke spáchání mělo dojít dne 26. 11. 2015, ovšem dne 31. 12. 2015 nabyl účinnosti zákon č. 48/2016 Sb., kterým byl silniční zákon novelizován. Z výroku není patrné, zda porušení pravidel silničního provozu mělo za následek dopravní nehodu. Dle názoru žalobce správní orgán prvního stupně překročil svou pravomoc, když žalobci určil způsob plnění ukládaných povinností přímo na bankovní účet a neuvedl, že je možné pokutu a náklady řízení uhradit v hotovosti.

7. Žalobce dále v rámci žaloby 2/ namítá, že v rámci správního řízení nebylo prokázáno, že by v místě, kde mělo předmětné vozidlo zastavit, byl chodník, neboť jako důkaz nebylo provedeno rozhodnutí silničního správního úřadu podle § 3 odst. 1 zákona č. 13/1997 S., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, kterým by bylo dané místo zařazeno do IV. Podobně žalobou 1/ žalobce namítá, že nebylo prokázáno, že by řidič předmětného vozidla zastavil na silniční vegetaci. Odkaz na technický pasport brněnských komunikací považuje za nedostatečný. Správní orgán se nezabýval plocha, kde vozidlo stálo je silniční vegetací ve smyslu § zákona o pozemních komunikacích. Dle názoru žalobce se nejedná o silniční vegetaci, ale o veřejné prostranství, proto se může jednat jediné o přestupek podle § 47 odst. 1 písm. h) zákona o přestupcích, který nelze stíhat jako správní delikt provozovatele vozidla.
8. Správní orgán prvního stupně ani žalovaný se nezabývali pojmem „zastavit“. Rozhodnutí správních orgánů jsou nepřezkoumatelná, neboť se jedná pouze o mechanicky vyplněné šablony.

III. Vyjádření žalovaného

9. Žalovaný považuje napadená rozhodnutí za zákonná a má za to, že žalovaný nebyl postupem správních orgánů zkrácen na svých právech a navrhuje zamítnutí žalob. Žalovaný trvá na tom, že správní delikt provozovatele vozidla spočívající v nezajištění dodržování ve výroku uvedené povinnosti je popsán dostatečně určitě, a to uvedením místa, data, času a odkazem na ustanovení, v jehož rozporu žalobce jednal. K tomu žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2016, č. j. 6 As 128/2015-32 a zdůraznil, že stejně jako Nejvyšší správní soud zastává názor, že povinnost stanovená provozovateli vozidla v § 10 odst. 3 silničního zákona není v rozporu s ústavním pořádkem.
10. Žalovaný vycházel při posouzení odvolání pouze ze spisového materiálu, neboť žalobce podal blanketní odvolání. Námitku týkající se vedení společného řízení měl žalobce podat

již v rámci odvolání. Jedná se o účelové námitky a soud by měl žalobu zamítnout (k tomu odkazuje na rozsudku zdejšího soudu pod sp. zn. 22 A 42/2014 a 22 A 49/2014).

11. Žalovaný má za prokázané, že v rámci řízení vedeného u soudu pod sp. zn. 73A 8/2017 (žaloba 1/) bylo prokázáno, že žalobce zastavil na silniční vegetaci.
12. Odkaz na § 10 silničního zákona bez uvedení konkrétního odstavce považuje za dostatečný (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2016, č. j. 6 As 208/2016-37). Žalobcovo jednání nepřestalo být trestným. V důsledku přijaté novely – zákon č. 250/2016 Sb., došlo pouze ke změně terminologie. Ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně jsou uvedena všechna ustanovení, dle kterých byla sankce ukládána.
13. Výzva k úhradě určené částky (spis vedený u soudu pod sp. zn. 73A 14/2017) obsahuje všechny zákonné náležitosti. Místo spáchání (..... – naproti v), bylo pouze v průběhu řízení blíže specifikováno, s čímž byl žalobce obeznámen a ničeho nenamítal.
14. Správní orgán aplikoval zákon č. 48/2016 Sb., který nabyl účinnosti dne 20. 2. 2016.
15. Důkazem, kterým správní orgán prokáže, že komunikace je chodníkem může být i dopravně – stavební úprava (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2008, č. j. 2 As 48/2008-58). Odlišná dopravně – stavební úprava je patrná z fotografií obsažených ve správním spise.
16. Žalovaný nesouhlasí s tím, že jeho rozhodnutí je pouze výsledkem mechanického vyplnění vzoru a nepovažuje je za nepřezkoumatelná.

IV. Posouzení věci krajským soudem

17. Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první, s. ř. s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. O žalobě soud rozhodl, aniž nařizoval jednání, za podmínek vyplývajících z ustanovení § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.
18. Ze spisů vyplynuly následující pro rozhodnutí podstatné skutečnosti. Magistrátu města Brna, odboru dopravněsprávních činností, bylo postoupeno Městskou policií Brno oznámení o přestupku ze dne 29. 9. 2015, č. j. MP-04549/05D-15. Vozidlem tovární značky, RZ: dne 21. 5. 2015 v 08:52 hodin v, na ulici neznámý pachatel nedodržel pravidla provozu na pozemních komunikacích tím, že neoprávněně zabral veřejné prostranství vozidlem, což bylo následně opraveno a již ve výzvě k úhradě určené částky označeno jako neoprávněné zastavení. Správní orgán prvního stupně zaslal provozovateli vozidla dle ustanovení § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu výzvu k uhrazení částky ve výši 700 Kč. Žalobce písemně oznámil, že v inkriminovanou dobu řídil předmětné motorové vozidlo, zaměstnanec společnosti ODVOZ VOZU s.r.o. a

vedl jeho doručovací adresu na území České republiky, konkrétně sídlo společnosti ODVOZ VOZU s.r.o. Správní orgán prvního stupně vyzval označeného řidiče k podání vysvětlení, ten si ovšem zásilku nepřevzal. Dne 31. 3. 2016 správní orgán prvního stupně věc odložil, neboť nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.

19. Správní orgán prvního stupně zahájil oznámením o zahájení správního řízení ze dne 14. 6. 2016, č. j. ODSČ-34647/16-16 řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, kterého se měl dopustit tím, že v rozporu s § 10 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovené tímto zákonem. Rozhodnutím ze dne 17. 1. 2017, č. j. ODSČ-34647/16-27 shledal správní orgán prvního stupně žalobce vinným ze spáchání správního deliktu dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu a uložil žalobci pokutu ve výši 1500,- Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1000,- Kč. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce blanketní odvolání, které ani přes výzvu správního orgánu prvního stupně ve stanovené lhůtě nedoplnil, pouze bez bližšího odůvodnění uvedl, že rozhodnutí napadá v plném rozsahu. Žalovaný přezkoumal napadené rozhodnutí v celém rozsahu, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je zákonné a odvolání zamítl.
20. Ve věci vedené u zdejšího soudu původně pod sp. zn. 73A 14/2017 bylo Magistrátu města Brna, odboru dopravněsprávních činností, postoupeno Městskou policií Brno oznámení o přestupku ze dne 7. 1. 2016, č. j. MP-06408/02D-15. Vozidlem tovární značky, RZ: dne 26. 11. 2015 v 08:12 hodin v, na ulici neznámý pachatel nedodržel pravidla provozu na pozemních komunikacích tím, že neoprávněně užil chodníku. Správní orgán prvního stupně zaslal provozovateli vozidla dle ustanovení § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu výzvu k uhrazení částky ve výši 700,- Kč. Žalobce písemně oznámil, že v inkriminovanou dobu řídil předmětné motorové vozidlo, zaměstnanec společnosti ODVOZ VOZU s.r.o. a uvedl jeho doručovací adresu na území České republiky, konkrétně sídlo společnosti ODVOZ VOZU s.r.o. Správní orgán prvního stupně vyzval označeného řidiče k podání vysvětlení, ten si ovšem zásilku nepřevzal. Dne 31. 3. 2016 správní orgán prvního stupně věc odložil, neboť nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.
21. Správní orgán prvního stupně zahájil oznámením o zahájení správního řízení ze dne 6. 6. 2016, č. j. ODSČ-34349/16-16 řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, kterého se měl dopustit tím, že v rozporu s § 10 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovené tímto zákonem. Rozhodnutím ze dne 21. 2. 2017, č. j. ODSČ-34349/16-26 shledal správní orgán prvního stupně žalobce vinným ze spáchání správního deliktu dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu a uložil žalobci pokutu ve výši 1.500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce blanketní odvolání, které ani přes výzvu správního orgánu prvního stupně ve stanovené lhůtě nedoplnil, pouze uvedl, že rozhodnutí napadá v plném rozsahu, bez bližšího odůvodnění. Žalovaný přezkoumal napadené rozhodnutí v celém rozsahu, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je zákonné a odvolání zamítl.

22. Vychází z principu procesní ekonomie a z principu rychlosti a plynulosti řízení umožňuje § 39 odst. 1 s. ř. s. soudu, aby korigoval volnou dispozici žalobce při obsahu návrhu a věci spojil. Krajský soud posoudil věci vedené u něj pod sp. zn. 73A 8/2017 a 73A 14/2017 a dospěl k závěru, že jde o žaloby proti rozhodnutím, která spolu skutkově souvisejí, a to s ohledem k časové souvislosti spáchání správních deliktů a jednotlivých kroků správního orgánu prvního stupně v průběhu správního řízení.

IV A. Společné řízení před správním orgánem

23. V prvé řadě je třeba posoudit, které znění zákona č. 361/2000 Sb., má být na danou věc aplikováno. Ke spáchání správních deliktů došlo dne 21. 5. 2015 a 26. 11. 2015, oboje za účinnosti zákona ve znění novely č. 268/2015 Sb., nicméně tato novela se nedotkla žádných ustanovení, která jsou na danou věc aplikována (změny byly provedeny až zákonem č. 48/2016 Sb., účinným od 20. 2. 2016), proto je nutno aplikovat zákon č. 361/2000 Sb., o silničním provozu, ve znění do 19. 2. 2016 (dále jen „zákon o silničním provozu“). K aplikaci příznivější nové právní úpravy se krajský soud vyjádří v následujících částech rozsudku.
24. Za stěžejní žalobní námitku, která se objevuje v obou žalobcových podáních, považuje krajský soud namítané nerespektování § 125g odst. 2 zákona o silničním provozu ze strany správních orgánů, které nevedly společné řízení.
25. Dle § 125g odst. 2 zákona o silničním provozu, dopustil-li se provozovatel vozidla více správních deliktů podle § 125f téhož zákona, o kterých je příslušný vést řízení týž obecní úřad obce s rozšířenou působností, vede se o těchto deliktech společné řízení. Odstavec 3 téhož ustanovení specifikuje postup při ukládání pokuty ve společném řízení a uvádí, že za více správních deliktů provozovatele vozidla podle § 125f silničního zákona, projednaných ve společném řízení, se uloží pouze jedna pokuta podle § 125f odst. 3 téhož právního předpisu. Pro určení výše pokuty se použije sazba pokuty za přestupek nejpřísněji postižitelný.
26. Prostudováním obsahu správních spisů dospěl zdejší soud k závěru, že se žalobce nepochybně dopustil více správních deliktů provozovatele vozidla a příslušným k jejich projednávání byl Magistrát města Brna. Z výše uvedeného přehledu skutečností, které ze spisů vyplynuly, je též zřejmé, že magistrát vedl řízení o předmětných správních deliktech po určitou dobu souběžně, dokonce příslušná rozhodnutí a jiné listiny vydávaly totožné úřední osoby (výzvy provozovateli vozidla k uhrazení určené částky byly vydány 11. a 12. 1. 2016, výzvy k podání vysvětlení dne 22. 2. 2016, oznámení o zahájení správního řízení o správním deliktu provozovatele vozidla dne 6. a 14. 6. 2016). Vychází i z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudek ze dne 18. 6. 2009, č. j. 1 As 28/2009-62, všechna citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz) samotné porušení § 125g odst. 2 silničního zákona však nelze považovat za takovou vadu řízení, která by mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí správního orgánu. Analogicky lze odkázat na závěr Nejvyššího správního soudu, který rozhodoval

v totožné věci, byť o přestupku řidiče vozidla: „Uvedené ustanovení (§ 57 odst. 1 zákona o přestupcích - pozn. soudu) je totiž pouhou procesní cestou vedoucí k naplnění § 12 odst. 2 zákona o přestupcích, zakotvujícího pro účely trestání sbíhajících se přestupků princip absorpce, jehož podstata tkívá v absorpci sazeb (poena maior absorbet minorem, tedy přísnější trest pohlcuje mírnější; srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2005, č. j. 6 As 57/2004-54).“

27. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 18. 6. 2009, č. j. 1 As 28/2009-62 dovodil, že při trestání správních deliktů týměž správním orgánem se přiměřeně uplatní i principy ovládající souběh trestných činů. K této zásadě se Nejvyšší správní soud vyslovil např. i ve svém rozsudku ze dne 16. 4. 2008, č. j. 1 As 27/2008 - 67, dle něhož „použití analogie ve správním trestání je přípustné, a to v omezeném rozsahu, pouze tam, kdy to, co má být aplikováno, určitou otázku vůbec neřeší, nevede-li takový výklad k újmě účastníka řízení a ani k újmě na ochraně hodnot, na jejichž vytváření a ochraně je veřejný zájem“. Obdobně v rozsudku ze dne 31. 5. 2007, č. j. 8 As 17/2007 - 135, konstatoval: „Správním deliktem je protiprávní jednání, jehož znaky jsou stanoveny zákonem, správní orgán za ně pak ukládá zákonem stanovený trest. Jedná se o protiprávní jednání bez ohledu na zavinění, zpravidla výslovně označené zákonem jako správní delikt. Věcný rozdíl mezi trestnými činy a správními delikty bývá i velmi mlhavý, může být i výsledkem politického rozhodnutí („dekriminalizace“), a je běžné, že skutky trestané právním řádem jednoho státu nebo v určité době jako trestné činy jsou podle právního řádu jiného státu nebo v jiné době „pouze“ správními delikty a naopak. Pro ilustraci lze vzpomenout i někdy převrácený poměr u peněžitých sankcí: stamilionové pokuty, které hrozí za některé správní delikty, a více než desetinásobně přesahují možnou výměru peněžitého trestu podle trestního zákona. Také proto pro trestnost správních deliktů musí platit obdobné principy a pravidla jako pro trestnost trestných činů.“
28. Protože se žalobce správního deliktu dopustil (dne 26. 11. 2015) v období před oznámením rozhodnutí, jímž byl za spáchání prvního správního deliktu potrestán (do dne 19. 1. 2017, kdy bylo žalobci doručení stejnopisu písemného vyhotovení oznámeno rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (Magistrátu města Brna) ze dne 17. 1. 2007, č. j. ODSČ-34647/16-27), jednalo se o jejich vícečetný souběh nestejnorodý.
29. Podle § 35 trestního zákona se při postihu souběhu trestných činů ukládá úhrnný nebo souhrnný trest. Tyto tresty „představují pro pachatele výhodnější postup, neboť je v nich zohledněna skutečnost, že pachatel se dopustil dalšího trestného činu, aniž byl varován odsuzujícím rozsudkem týkajícím se dřívějšího trestného činu“ (viz Šámal, P., Púry, F., Rizman, S.: Trestní zákon. Komentář. I. díl. 6., doplněné a přepracované vydání. C. H. Beck, Praha, 2004). Z téhož ustanovení pak plyne zásada uložení shodného trestu za sbíhající se trestné činy bez ohledu na to, zda je o těchto činech vedeno společné řízení (§ 20 odst. 1 trestního řádu) či ne. Při ukládání úhrnného i souhrnného trestu soud vychází ze stejných zásad. Z hlediska trestního práva nehraje roli, kdy všechny sbíhající se trestné činy vyjdou najevo, tato skutečnost nesmí být pachateli ani ku prospěchu, ani na újmu. Je zřejmé, že pro trestání souběhu není bezpodmínečně nutné vedení společného řízení, ale naopak je zcela nezbytné použití absorpční zásady, tedy vzájemné posouzení veškerých souvisejících trestních sazeb.

30. Z výše uvedeného vyplývá, že nevedení společného řízení o přestupcích žalobce by nemuselo prima facie způsobovat vadu řízení dopadající na zákonnost rozhodnutí, pokud by z těchto navazujících rozhodnutí bylo patrné uplatnění zásad stanovených pro ukládání trestu za souběh přestupků (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2009, č. j. 1 As 28/2009-62). V posuzované věci však z navazujícího rozhodnutí (rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 6. 2017, č. j. JMK 82688/2017, není takové uplatnění zásad patrné, neboť žalovaný nikterak nezohlednil při rozhodování o uložení trestu a povinnosti uhradit náklady řízení spáchání více správních deliktů žalobcem.
31. Ze shora označených důvodů považuje krajský soud námitku za důvodnou, neboť správní orgán nespojením věcí a uložení sankce bez přihlédnutí ke spáchání více správních deliktů zatížil řízení vadou dopadající na zákonnost rozhodnutí. Výrok obou rozhodnutí správního orgánu prvního stupně proto nemůže obstát. V obecné rovině se však soud vyjádří i k jednotlivým námitkám týkajících se vad výroků rozhodnutí.

IV. B Vady výroků rozhodnutí

IV. B I Vady výroků rozhodnutí – neuvedení aplikovaného ustanovení včetně odstavce

32. Dle názoru žalobce není výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně 2/ srozumitelný, neboť neobsahuje konkrétní ustanovení, které mělo být porušeno. Porušení bylo správním orgánem prvního stupně konstatováno toliko jako odkaz na § 10 zákona o silničním provozu, avšak toto ustanovení je rozděleno do pěti odstavců, tedy bez bližšího určení je takováto specifikace porušeného právního ustanovení dle názoru žalobce nedostatečná.
33. Ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu doslovně stanovuje, že „Provozovatel vozidla zajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.“
34. Nejvyšší správní soud se § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu ve vazbě na formulaci výroku rozhodnutí o správním deliktu provozovatele motorového vozidla detailně zabýval v usnesení rozšířeného senátu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016-46 (veškerá rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Jasně konstatoval, že:

„I. Správní orgán rozhodující o správním deliktu musí ve výrokové části rozhodnutí (§ 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád) uvést všechna ustanovení, byť obsažená v různých právních předpisech, která tvoří v souhrnu právní normu odpovídající skutkové podstatě správního deliktu.

II. Pokud správní orgán ve výrokové části rozhodnutí neuvede všechna ustanovení, která zakládají porušenou právní normu, bude třeba v každém jednotlivém případě posoudit závažnost takového pochybení. Při úvahách, zda je neuvedení určitého ustanovení ve

výrokové části odstranitelné interpretací rozhodnutí, bude významné zejména to, zda jasné vymezení skutku ve výroku rozhodnutí dovoluje učinit jednoznačný závěr, jakou normu pachatel vlastně porušil. Důležité bude též to, jaká ustanovení ve výrokové části správní orgán uvedl, a jaká neuvedl. Ke zrušení rozhodnutí bude třeba přistoupit i tehdy, nebude-li chybějící ustanovení zmíněno ani v odůvodnění rozhodnutí.“

35. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v jím posuzované věci v konkrétní situaci dále uvedl: „Z výrokové části vůbec neplyne, jakou normu stěžovatel porušil; neplyne z ní ani to, že se delikt stěžovatele týká neoprávněného zastavení nebo stání na přechodu pro chodce. Magistrát se proto dopustil při vymezení právní kvalifikace stěžovatelova deliktu ve výrokové části rozhodnutí takové chyby, která má za důsledek nezákonnost rozhodnutí.“
36. Sám žalobce na podporu svého tvrzení odkázal na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 15. 9. 2015, č. j. 41 A 58/2014-31 a vyzdvihl pasáž: „Skutečnost, že výrok rozhodnutí takto rozčleněn nebyl, by sama o sobě nemusela být takovou vadou způsobující nesrozumitelnost rozhodnutí, pokud by jednotlivé části popisu skutku bylo možné přiřadit ke konkrétním ustanovením, která byla tím kterým jednáním porušena, a ke konkrétním skutkovým podstatám jednotlivých přestupků. V daném případě však popis skutku s výčtem porušených zákonných ustanovení a s výčtem skutkových podstat přestupků nekoresponduje.“
37. S tímto judikатурním závěrem se zdejší soud plně ztotožňuje. Tyto závěry a případné pochybení správního orgánu je však třeba, v souladu s usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, vždy posoudit ve světle konkrétního případu. V posuzované věci správní orgán prvního stupně ve výroku rozhodnutí uvedl, že žalobce „jako provozovatel vozidla tovární značky BMW, registrační značky: x v rozporu s § 10 zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu, ve znění pozdějších předpisů, nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Porušení pravidel silničního provozu spočívalo v neoprávněném zastavení, tedy porušení povinnosti dle ustanovení § 53 odst. 2 zákona o silničním provozu mající znaky přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu bylo zjištěno Městskou policií Brno na pozemní komunikaci Nováčkova 51 (naproti) v Brně dne 26. 11. 2015 v 08:12 hod, čímž se dopustil deliktu dle ustanovení § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., zákona o silničním provozu.“
38. Je pravdou, že v § 10 zákona o silničním provozu je stanovena řada povinností provozovatele vozidla, avšak nelze přisvědčit žalobci, že by odkaz na dotčené ustanovení, na které je navázáno přesné slovní vyjádření určitého odstavce, mělo být zhodnocené jako nedostatečné (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 11. 2016, č. j. 6 As 208/2016-37).

IV. B II Vady výroků rozhodnutí – popis skutku ve výroku

39. Následně žalobce namítá absenci řádného popisu skutku. Nejvyšší správní soud v usnesení rozšířeného senátu ze dne 15. 1. 2002, č. j. 2 As 34/2006-73 uvedl v první „právní větě“:

„Výrok rozhodnutí o jiném správním deliktu musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným.“

40. V nyní souzené věci již výše soud zrekapituloval obsah výrokové části rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Soud znovu opakuje, že správní orgán prvního stupně uvedl, že žalobce jako provozovatel motorového vozidla v rozporu s § 10 silničního zákona nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. Dále ale uvedl, že porušení pravidel silničního provozu vozidlem spočívající v neoprávněném zastavení, tedy porušení povinnosti dle § 27 odst. 1 písm. r) zákona o silničním provozu a v druhé věci § 53 odst. 2 zákona o silničním provozu, mající znaky přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu bylo zjištěno Městskou policií Brno na pozemní komunikaci Klatovská 12, v Brně dne 21. 5. 2015 v 8:52 hodin a druhém případě na ulici Nováčkova 51 (naproti) v Brně dne 26. 11. 2015 v 8:12 hodin. Uvedeným se žalobce měl dopustit správního deliktu dle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu.
41. Z výrokové části rozhodnutí správních orgánu prvního stupně je patrný popis uvedením místa (..... (naproti) v ... a v), dne a času a způsobu spáchání (neoprávněné zastavení, nezajistil dodržování povinností řidiče a pravidel provozu na pozemní komunikaci).
42. Podstatou citovaného rozhodnutí rozšířeného senátu ve věci sp. zn. 2 As 34/2006 bylo vymezení předmětu řízení ve výroku rozhodnutí o správním deliktu tak, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jednáním jiným. Nejvyšší správní soud konstatoval, že *„V rozhodnutí trestního charakteru, kterým jsou i rozhodnutí o jiných správních deliktech, je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen – to lze zaručit jen konkretizací údajů obsahující popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Taková míra podrobnosti je jistě nezbytná pro celé sankční řízení, a to zejména pro vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek, pro vyloučení překážky věci rozhodnuté, pro určení rozsahu dokazování a pro zajištění řádného práva na obhajobu. V průběhu řízení lze jistě vymezení skutku provedené při zahájení řízení změnit v závislosti na dalších skutkových zjištěních či výsledku dokazování. Tak může dojít k jinému časovému ohraničení spáchaného skutku, rozsahu způsobeného následku, apod. Typicky takové situace mohou nastat zejména u tzv. trvajících či hromadných deliktů, deliktů spáchaných v pokračování (dílčí útoky vedené jednotným záměrem, spojené stejným či podobným způsobem provedení a blízkou souvislostí časovou a v předmětu útoku, které naplňují stejnou skutkovou podstatu). Je to až vydané rozhodnutí, které jednoznačně určí, čeho se pachatel dopustil a v čem jím spáchaný delikt spočívá. Jednotlivé skutkové údaje jsou rozhodné pro určení totožnosti skutku, vylučují pro další období možnost záměny skutku a možnost opakovaného postihu za týž skutek a současně umožňují posouzení, zda nedošlo k prekluzi možnosti postihu v daném konkrétním případě.“*
43. Podle názoru zdejšího soudu nevykazuje popis jednání žalobce, uvedený ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně 1/ (správní delikt na ulici v), takové

vady, které by bránily jeho ztotožnění a které by způsobovaly jeho potenciální zaměnitelnost s jiným jednáním, jež by případně nemuselo naplňovat znaky deliktu. Jakkoliv si lze jistě představit (a bylo by to jistě vhodnější) preciznější formulaci popisu skutkového jednání např. tím, že bude jasné specifikováno neoprávněné zastavení na silniční vegetaci, tak v nyní posuzované věci ostatní popsané skutečnosti, tj. místo, datum a čas spáchání deliktního jednání ve svém souhrnu jasné nezaměnitelně vymezují skutkové jednání.

44. Obdobně zdejší soud v rozhodnutí ze dne 8. 6. 2017, č. j. 30 A 110/2016-30, uvedl: *„Otázku řádného popisu skutku tak nelze posuzovat jako hodnotu samu o sobě, ale především v návaznosti na jeho praktickou relevanci, tj. zejména relevanci pro vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek (zásada ne bis in idem), pro vyloučení překážky věci rozhodnuté. Současně nelze jednotlivé části vymezení skutku (místo, čas a způsob) hodnotit nezávisle na sobě. Popis skutku je totiž vymezen místem, časem a způsobem jeho spáchání současně. Podle názoru krajského soudu popis skutku v nyní projednávané věci nároky kladené judikaturou splňuje. Způsob spáchání správního deliktu totiž společně se zcela konkrétním časem a místem spáchání přestupku vymezuje skutek (resp. přestupek nezjištěného řidiče) tak, aby nemohl být zaměněn s jiným skutkem.“*
45. Skutkové jednání není specifikováno pouze a jedinečně způsobem spáchání deliktu, ale i jeho místem a časem. Jestliže ustanovení § 27 odst. 1 písm. r) silničního zákona říká, že *„Řidič nesmí zastavit a stát na silniční vegetaci, pokud to není povoleno místní úpravou provozu na pozemní komunikaci“*, tak skutková věta *„neoprávněné zastavení na pozemní komunikaci v dne 21. 5. 2015 v 8:52 hodin“* jasně popisuje způsob, místo a čas použití určité pozemní komunikace, jasně specifikované, jehož právní hodnocení následně vymezuje porušenou právní povinnost. Samotná skutková věta nemá obecně obsahovat právní hodnocení, nýbrž popis skutku, přičemž na tento popis musí navazovat právní věta, obsahující vymezení porušené právní povinnosti a hodnocení protiprávnosti jednání žalobce vyplývajícího ze skutkové věty. Lze tedy dát žalobci za pravdu, že z pouhé formulace *„neoprávněné zastavil“* nelze seznat protiprávnost jednání, tu však lze shledat z navazující právní kvalifikace (viz výše).
46. Správní orgán prvního stupně ve výroku uvedl, že vozidlo stálo v místě, kde to není povoleno. Takové vymezení jasně vede k tomu, že žalobce nezajistil, aby řidič jeho vozidla dodržel § 27 odst. 1 písm. r) zákona o silničním provozu. Ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je konkretizováno, o jaké nedovolené užití silniční vegetace, tj. že šlo o zastavení vozidla. Nemohou tedy vyvstat pochybnosti o tom, která všechna ustanovení tvoří porušenou právní normu. Ze všech okolností jasně vyplývá nezaměnitelnost skutku zastavením v místě, kde to zákon nepřipouští. Podle názoru soudu je popis protiprávního jednání dostatečně určitý a nezaměnitelný a žalobní námitka není důvodná.
47. Naproti tomu popis skutku uvedený ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně 2/ (správní delikt na ulici (naproti) v vykazuje jako celek (místo, čas a

způsob spáchání správního deliktu) vady, které brání jeho ztotožnění a mohly by způsobit jeho zaměnitelnost s jiným jednáním.

48. Ustanovení § 53 odst. 2 zákona o silničním provozu říká, že „*Jiní účastníci provozu na pozemních komunikacích než chodci nesmějí chodníku nebo stezky pro chodce užívat, pokud není v tomto zákoně stanoveno jinak.*“ Skutková věta „*neoprávněné zastavení na pozemní komunikaci (naproti) v) dne 26. 11. 2015 v 8:12 hodin.*“ sice jasně popisuje způsob, místo a čas použití určité pozemní komunikace, jehož právní hodnocení následně vymezuje jasně porušenou právní povinnost, nicméně místo ani způsob ve vzájemných souvislostech nejsou specifikovány dost určitě. Z vymezení místa zastavení vozidla (naproti) v není seznatelné, ve kterém místě konkrétně k neoprávněnému zastavení došlo. Správní orgán měl jistě na mysli protější stranu ulice, na které se nenachází žádný vchod s číslem popisným, který by místo zastavení vozidla specifikoval. Obecně vzato by bylo možno přijmout i takto, byť ne zcela precizně, vymezené místo spáchání správního deliktu, nicméně v posuzované věci je na příslušné straně ulice (naproti) vyhrazeno místo k parkování, které je vyznačeno vodorovnou dopravní značkou č. V 10E, což je patrné i z fotografie, která byla jako důkaz žalobcem přiložena. Ani popis způsobu provedení nepodává bližší informaci ke konkrétnímu vymezení skutku, neboť je vymezen toliko neoprávněným zastavením s odkazem na neoprávněné užití chodníku.
49. Smyslem co možná nej přesnějšího vymezení skutku ve výroku rozhodnutí ve věci správního trestání je zájem na zachování právní jistoty, eliminace nebezpečí záměny skutku, a potažmo opakovaného postihu za týž skutek, čímž by došlo k porušení zásady ne bis in idem. Tento názor ostatně vyjádřil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73, www.nssoud.cz, kde uvedl, že „*v rozhodnutí trestního charakteru, kterým jsou i rozhodnutí o jiných správních deliktech, je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen – to lze zaručit jen konkretizací údajů obsahující popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným (...) jednotlivé skutkové údaje jsou rozhodné pro určení totožnosti skutku, vylučují pro další období možnost záměny skutku a možnost opakovaného postihu za týž skutek a současně umožňují posouzení, zda nedošlo k prekluzi možnosti postihu v daném konkrétním případě.*“ V tomto případě však popsáný způsob spáchání správního deliktu ve spojení s neurčitým místem nezaručuje jeho nezaměnitelnost. V případě, kdy není správní orgán schopen ve výroku řádně, nebo jen s velkými obtížemi, specifikovat místo spáchání správního deliktu, jako vhodné se jeví především specifikace lokace pomocí GPS souřadnic, případně podrobnějším popisem způsobu spáchání např. „*nikoliv na místě určeném vodorovnou dopravní značkou V 10e k parkování*“, čímž bude spolu s uvedením času a způsobu spáchání správního deliktu skutek řádně specifikován.
50. Dostatečnost specifikace místa nelze dovozovat ani z fotografie pořízené na místě (pod vozidlem není patrné vodorovné značení povolující na daném místě parkování). Fotografie, stejně jako obsah spisu či odůvodnění rozhodnutí, nemůže nahrazovat nedostatky ve výroku rozhodnutí. K samotným skutkovým zjištěním podloženým

především fotografiemi z místa samého a otázce, zda byl dostatečně prokázán skutkový stav, se krajský soud vyjádří v další části svého rozsudku.

IV. B III Vady výroků rozhodnutí – opomenutí uvedení aplikovaných ustanovení ve výrocích rozhodnutí správních orgánů prvního stupně

51. Tím, jaká ustanovení právních předpisů mají být uvedena ve výroku rozhodnutí, kterým se ukládá sankce za správní delikt, se zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016-46, kde uvedl: „*Podstatou odkazujícího ustanovení je to, že kompletní (plnohodnotná) norma je obsažena ve vícero ustanoveních jednoho nebo více právních předpisů. Z toho logicky plyne, že by správní orgán měl v rozhodnutí uvést veškerá ustanovení, která ve svém celku tvoří aplikovatelnou normu (bod [22] citovaného usnesení). Pachatel deliktu musí nejen vědět, za jaké jednání (ve smyslu popisu relevantního skutku) je trestán, ale též to, jak toto jednání správní orgán právně kvalifikuje. Někdy může nesouhlas pachatele spočívat nikoliv v tom, že se nedopustil jednání popsáno ve skutkové větě výroku, ale v tom, jak toto jednání správní orgán právně kvalifikoval (bod [17] citovaného usnesení). Rozšířený senát dospěl v souladu s názorem předkládajícího senátu k závěru, že správní orgán musí ve výrokové části rozhodnutí uvést všechna ustanovení, byť obsažená v různých právních předpisech, která tvoří v souhrnu právní normu odpovídající skutkové podstatě správního deliktu. Musí tedy rovněž uvést ustanovení odkazující i ve stejném zákoně obsažená ustanovení odkazovaná, stejně jako musí eventuálně uvést normu blanketní a ustanovení jiného právního předpisu, které na normu blanketní navazuje (bod [21] citovaného usnesení).*“ V podrobnostech lze na dané usnesení rozšířeného senátu odkázat.
52. Neuvedení § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu ve výroku o uložení pokuty krajský soud nepovažuje za pochybení správního orgánu. Ve výrocích byl vždy uveden § 125f odst. 3 ve spojení 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu, ve znění účinném v době spáchání správního deliktu. Na základě těchto ustanovení byla provozovateli vozidla ukládána v posuzovaných věcech pokuta. Ustanovení § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu ukládá správnímu orgánu povinnost při určení výměry pokuty právnické osobě přihlídnout k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl správní delikt spáchán. Toto je však otázkou odůvodnění rozhodnutí, respektive odůvodnění stanovení pokuty v konkrétní výši. Ustanovení, kterými je stanoveno rozmezí pokuty, v rámci které se správní orgán může pohybovat, bylo ve výroku obsaženo.
53. Obligatorní náležitostí výroku rozhodnutí správního orgánu, kterým je uznán vinným ze spáchání správního deliktu provozovatele vozidla není ani uvedení skutečnosti, že porušení pravidel mělo či nemělo za následek dopravní nehodu. Jak již shora krajský soud podrobně rozvedl, ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu dovodila, že ve výroku rozhodnutí o správním deliktu vždy musí být správní delikt specifikován tak, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jednáním jiným (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2016, č. j. 2 As 85/2016). Výrok rozhodnutí o jiném správním deliktu musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu jeho spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností. Výrok, jak jej vymezily správní

orgánu prvního stupně v posuzované věci, považuje krajský soud za dostatečně určitý a nezaměnitelný. Obecně přitom platí, že není nezbytné ani možné, aby byly ve výroku uvedeny všechny zjištěné skutečnosti. Je nicméně nutno trvat na splnění požadavku nezaměnitelnosti s jiným skutkem, a to zpravidla uvedením vlastního jednání delikventa, místa, času a způsobu spáchání deliktu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 11. 2013, č. j. 7 Afs 59/2013-35).

54. Ostatně je obecně platnou zásadu, že nelze prokazovat tzv. negativní skutečnosti. Pravidlo nemožnosti prokázání negativní skutečnosti, které je dovozováno v judikatuře soudů, je zdůrazňováno a respektováno též odbornou doktrínou - např. Winterová A. a kol., Civilní právo procesní, 3. vydání, Linde Praha, a. s., 2004, str. 271: *"Z pravidla uvedeného v § 120 odst. 1 občanského soudního řádu, že každý dokazuje jen svá vlastní tvrzení, existuje výjimka vycházející z toho, že po nikom nelze spravedlivě žádat, aby prokázal reálnou neexistenci určité právní skutečnosti."* Žalobce, který tvrdí, že správní orgány neprokázaly a nezabývaly se tím, že vytýkaným jednáním žalobce nezpůsobil dopravní nehodu, nese důkazní břemeno ohledně prokázání, že se tomu tak stalo právě žalobce. Pokud měl žalobce za to, že nebyly naplněny znaky skutkové podstaty, měl toto namítat již v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.
55. Uvedení čísla účtu, na který je možné uloženou pokutu, spolu částkou určenou na náhradu nákladů řízení uhradit má pouze informativní charakter. Nejedná se o závazné určení jediného možné a přípustného způsobu úhrady. Jak je ostatně i žalobci známo, neboť sám odkazuje na ustanovení zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů, na vybírání, vymáhání, evidenci a s tím související úkony určitého peněžitého plnění, které je ukládáno (eventuálně vzniká ze zákona) podle jiného nežli daňového zákona (tj. i pokuty ukládané správními orgány), se použijí ustanovení daňového řádu související s problematikou placení daní. Jedná se o institut tzv. dělené správy.
56. Existence dělené správy vychází ze skutečnosti, že vedle peněžitých plnění do veřejných rozpočtů, jako jsou daně, cla, správní, soudní a místní poplatky atd., u nichž je dán komplexní procesní režim podle daňového řádu, se vyskytuje i řada peněžitých plnění směřujících rovněž do veřejných rozpočtů ukládaných podle jiných než daňových zákonů, tj. zejména v obecném režimu správního řádu. U těchto peněžitých plnění se podle daňového řádu postupuje až v rovině platební (srov. viz. BAXA J., DRÁB, O., KANIOVÁ, L., LAVICKÝ, P., SCHILLEROVÁ, A., ŠIMEK, K. a ŽÍŠKOVÁ, M.. Daňový řád: Komentář, Wolters Kluwer, 2011).
57. Tuto námitku je nutno označit opět pouze za účelové a obstrukční tvrzení. Ustanovení § 163 odst. 3 daňového řádu vymezuje konkrétní formy platby, mezi které, mimo jiné, řadí bezhotovostní převod z účtu vedeného u poskytovatele platebních služeb (banka, pobočka zahraniční banky apod.), jakožto nejrozšířenější způsob placení daní a platbu v hotovosti. Je zcela jisté na povinném subjektu, který ze zákonem umožněných způsobů úhrady zvolí, nicméně v dnešní době, kdy je všeobecně preferována bezhotovostní úhrada, jakožto zcela jisté rychlejší způsob, nežli vyslání zaměstnance osobně ke kontaktnímu místu příslušného správního orgánu. Krajský soud nepopírá, že by bylo vhodnější uvést v rozhodnutí i jiné

možnosti úhrady, které právní řád České republiky připouští, nicméně toto opomenutí, nelze považovat za tak fatální, aby pro něj mělo být rozhodnutí zrušeno.

58. Poslední námitka týkající s výroků rozhodnutí správních orgánů prvního stupně směřuje do rozporu mezi výrokem o uložení sankce a odůvodněním. Tuto námitku krajský soud nepovažuje za důvodnou. V hlavičce svého rozhodnutí sice správní orgány prvního stupně shodně uvedly, že rozhodují podle zákona o silničním provozu, ve znění pozdějších předpisů (účinného v době rozhodování správního orgánu), nicméně ve výroku o uložení sankce jasně specifikovaly, že pokutu ukládají podle zákona o silničním provozu účinném v době spáchání správního deliktu. Stejně i v rámci odůvodnění uložení sankce správní orgány uvedly, že postupovaly dle zákona účinného v době spáchání správního deliktu a řádně se vypořádaly s otázkou, zda neměla být aplikována úprava novější, pro žalobce příznivější.

IV. C Vady v oznámení o zahájení správního řízení a ve výzvě k úhradě určené částky

59. Dostatečný popis skutku ovšem v obou případech obsahovaly výzvy k úhradě určené částky i oznámení o zahájení řízení o správním deliktu. Nejvyšší správní soud se k této otázce již několikrát vyjadřoval, např. v rozsudku ze dne 20. 11. 2003, č. j. 5 A 73/2002-34, v němž konstatoval, že z oznámení musí být patrné, kdo je činí a které věci se týká, neboť jen tak je zaručeno právo účastníka se v daném řízení účinně hájit. (...) Vymezení skutku, pro který je řízení zahájeno, musí mít určitý stupeň konkretizace, stejně tak jako musí být z oznámení o zahájení řízení zřejmé, co bude jeho předmětem a o čem bude v řízení rozhodováno. K vymezení skutku v rozhodnutí správního orgánu je na místě poukázat rovněž na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2011, č. j. 2 Afs 91/2009-149, ve kterém Nejvyšší správní soud uvedl, že mezi vymezením skutku, pro který je zahajováno sankční správní řízení, a popisem tohoto skutku v následném meritorním rozhodnutí nemusí existovat naprostá shoda, neboť v průběhu řízení mohou některé dílčí skutečnosti teprve vyplynout najevo či může jinak dojít ke korektuře původních skutkových předpokladů. Pokud však je v průběhu řízení zjištěn určitý aspekt jednání, který obviněnému dosud nebyl vytýkán, a vede-li toto nové dílčí skutkové zjištění k rozšíření právní kvalifikace postihovaného jednání, je nutno před vydáním rozhodnutí přistoupit k rozšíření obvinění, k tomu však v posuzované věci ani v jednom případě nedošlo.
60. Z uvedeného vyplývá, mimo jiné závěr, že skutek musí být v oznámení o zahájení řízení definován natolik určitě, aby bylo obviněnému zřejmé, jaké jednání je mu kladeno za vinu tak, aby se mohl pokračování účinně hájit. Žalobci bylo v obou případech jednoznačně sděleno, že bylo zahájeno řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, který jednal v rozporu s § 10 zákona o silničním provozu, neboť nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu. Porušení pravidel mělo spočívat v neoprávněném zastavení nebo stání, čímž došlo k porušení § 53 odst. 2 (v druhém případě § 27 odst. 1 písm. r)) zákona o silničním provozu, mající znaky přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Skutek byl správním orgánem prvního

stupně definován zcela určitě a žalobci muselo být zřejmé, s ohledem na uvedení právní kvalifikace (viz výše), jaké jednání je mu kladeno za vinu.

61. Nad to krajský soud zdůrazňuje, že mezi skutkem vymezeným v oznámení o zahájení řízení a skutkem vymezeným v rozhodnutí nemusí být naprostá shoda, neboť řízení před správním orgánem slouží právě k ustálení jak skutkového vymezení, tak právní kvalifikace (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2015, č. j. 6 As 266/2014-14). Z těchto důvodů nepovažuje námitky týkající se vad výzvy k úhradě určené částky a oznámení o zahájení správního řízení za důvodné.

IV. D Nepřezkoumatelnost rozhodnutí správních orgánů obou stupňů

62. K tomu, aby napadené rozhodnutí bylo možno přezkoumat, je potřeba, aby správní orgán vždy konkrétně uvedl, o jaké důvody se rozhodnutí opírá a jak k nim dospěl. Veškeré tyto informace všechna rozhodnutí správního orgánu prvního stupně i žalovaného v posuzované věci obsahují. Krajský soud je proto nepovažuje za nepřezkoumatelná.
63. Žalobce kromě tvrzení, že rozhodnutí jsou pouhé mechanicky vyplněné šablony, blíže neuvádí, z jakých důvodů považuje rozhodnutí za nepřezkoumatelná. Pokud žalovaný rozhoduje ve skutkově a právně obdobných věcech je ostatně i povinen rozhodovat stejně, což odpovídá jedné ze zásad, kterou je povinen správní orgán dodržovat, principu právní jistoty, ukotveného v § 2 odst. 4 správního řádu. Zásada legitimního očekávání, jak lze jinými slovy princip právní jistoty označit, ukládá správnímu orgánu brát na zřetel, aby při rozhodování skutkově shodných anebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. Správní orgán je povinen sledovat svá předchozí rozhodnutí ve skutkově si blízkých situacích a k těmto přihlížet.
64. Ostatně krajský soud si nemohl nevšimnout, že i žaloby podávané žalobcovým právním zástupcem jsou argumentačně a formálně velmi podobné, ne-li v některých případech až shodné.

IV.E Skutková zjištění - místo zastavení

65. Žalobce je též názoru, že ze správního spisu není žádným způsobem seznatelné, zda vozidlo provozované žalobcem parkovalo na chodníku či mimo něj, ani jaké je v místě dopravní značení, respektive že v daném místě je umístěna vodorovná dopravní značka povolující parkování.
66. Krajský soud prostudoval obsah správního spisu a dospěl k závěru, že z fotodokumentace pořízené Městskou policií Brno za účelem projednání přestupku řidiče vozidla, z nichž prvoinstanční orgán vycházel i v řízení o správním deliktu, je zřetelně rozpoznatelné, kde se nachází hranice mezi komunikací a chodníkem. Přičemž je evidentní, že vozidlo stojí v celé šíři právě na chodníku.

67. Co se týče námitky ohledně dopravního značení, zde je třeba zdůraznit, že dle zákona o silničním provozu je stanoven obecný zákaz vjíždět (a tedy i parkovat) na chodník (dle § 53 odst. 2 zákona o silničním provozu nesmí jiní účastníci provozu na pozemních komunikacích, než chodci, užívat chodník nebo stezku pro chodce). Výjimky z této úpravy mohou spočívat např. v místní úpravě provozu na pozemních komunikacích, jež parkování na chodníku umožní.
68. Prokázat v rámci procesní obrany, že v uvedeném případě bylo stání na chodníku dovoleno, je však povinností žalobce, nikoliv správních orgánů. Žalobce tvrdí, že na místě (naproti), je parkování povoleno (vodorovnou dopravní značkou V 10e) a dokládá k tomu fotografie. Naproti číslu popisnému se skutečně nachází místo dovoleného zastavení a stání, nicméně z fotografie pořízené Městskou policií Brno je zřetelně seznatelné, že vozidlo, jehož je žalobce provozovatelem, na místě, kde se vodorovné dopravní značení nachází, nestálo. Stejně tak je z dokumentace založené ve správním spisu zřejmé, že vozidlo stojí na chodníku. Na fotografiích zachycených na č. l. 3 a 5 správního spisu lze zřetelně rozpoznat, že se vozidlo nachází na vyvýšené dlažbě, která odpovídá chodníku. Odlišná struktura (zámková dlažba) jasně determinuje rozdílný účel chodníku a ostatní komunikace. Tomu odpovídá i záznam v tzv. technickém pasportu komunikací, vedeném Brněnskými komunikacemi - č. l. 19. Na základě těchto důkazů má soud za prokázané, že vozidlo stálo na ulici na opačné straně, nežli se nachází číslo popisné 51 v Brně, na chodníku, aniž by zde bylo stání či zastavení povoleno.
69. Žalobce dále v žalobě klade otázku, zda bylo prokázáno, že místo, kde jeho vozidlo stálo (..... v) je silniční vegetací. Zákon nevymezuje, co se rozumí silniční vegetací. Pojem silniční vegetace je obsažen primárně v zákoně č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ovšem ani zde není obsažena jeho přesná definice. Ustanovení § 13 písm. d) pouze stanovuje, že silniční vegetace je příslušenstvím dálnice, silnice a místní komunikace. K bližšímu určení podává jisté vodítko pouze odborná literatura (BUŠTA, P., KNĚŽÍNEK, J., SEIDL, A., Zákon o silničním provozu: Komentář, Wolters Kluwer, 2016), jejíž autoři považují za silniční vegetaci veškeré rostlinstvo rostoucí na silničních pozemcích. S touto definicí se krajský soud plně ztotožňuje. Na základě fotodokumentace založené ve správním spisu a technického pasportu komunikací, kde je plocha vyznačena jako komunikační zeleň, nelze učinit jiný závěr, než, že žalobcovo vozidlo bylo zaparkováno na silniční vegetaci, neboť stálo vedle komunikace, na trávě mezi stromy.
70. Z tohoto důvodu soud tyto námitky nezhodnotil jako důvodné. K tomu je třeba zdůraznit, že žalobce nemá pravdu ani v závěru, že by se správní orgány měly zabývat definicí pojmu „zastavení“. Jedná se o zcela účelovou námitku, bez více rozvinuté úvahy, proč je nezbytné, aby se tímto správní orgán zabýval. V daném případě není pochyb o tom, že žalobcova vozidla byla zaparkována v předmětných místech a na rozdíl od jiných možných situací v posuzovaných věcech nehraje roli, zda žalobce zastavil či stál (respektive doba, po kterou bylo vozidlo zaparkováno).

71. Krajskému soudu v Brně je známa skutečnost, že Krajský soud v Ostravě navrhl Ústavnímu soudu podle čl. 95 odst. 2 Ústavy České republiky zrušení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu pro domnělý rozpor citovaného ustanovení s ústavním pořádkem. Tímto návrhem však není vázán a názor o protiústavnosti citovaného ustanovení nesdílí, proto se na Ústavní soud sám neobrací a nevidí ani důvod přerušovat řízení [§ 48 odst. 3 písm. d) s. ř. s.], a to z důvodů již uvedených v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016-40. V něm Nejvyšší správní soud uvedl: „*Krajský soud v Ostravě navrhl zrušit toliko § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu. Stranou jeho pozornosti zůstala ustanovení § 125f zákona o silničním provozu, jež na § 10 odst. 3 navazují a-ačkoli odkazují na § 10 odst. 3 - mohou být uplatněna nezávisle i v případě, že by snad byl § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu odklizen (ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu totiž doslovně opakuje skutkovou podstatu § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu -srov. ... nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.). Obsahově - ve stručnosti - nic nebrání zákonodárci, aby určitá spolehlivě zjištěná a bagatelní, avšak společensky škodlivá a začasté frekventovaná jednání (nota bene pokud jde o delikty potenciálně ohrožující či o delikty, jimiž nebyl způsoben žádný, anebo jen nepatrný škodlivý následek v podobě škody na majetku účastníků silničního provozu) dále dekriminalizoval a postihoval je formou správních deliktů přičitatelných (resp. vytykatelných) provozovatelům vozidel na základě objektivní odpovědnosti. Ta se v nejobecnější rovině opírá o ústavní princip vyjádřený v čl. 11 odst. 3 Listiny základních práv a svobod (vlastnictví zavazuje) a mimo jiné se promítá i do občanskoprávní koncepce objektivní odpovědnosti provozovatele za škodu z provozu dopravních prostředků (srov. § 2927 a násl. občanského zákoníku), resp. -přeneseně řečeno-může být připodobněna odpovědnosti za volbu osoby, již provozovatel své vozidlo svěří (culpa in eligendo). Jakkoli by řízení o odpovědnosti provozovatele vozidla za jeho špatné parkování [neoprávněné stání vozidla-§ 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu] mohlo na podkladě již zmíněných Engelových kritérií spadat do tzv. trestní větve čl. 6 Úmluvy (přitom Komise pro lidská práva v rozhodnutí Duhs proti Švédsku ze dne 7. prosince 1990, stížnost č. 12995/87, vyjádřila pochybnosti, zda rozhodnutí o pokutě udělené na základě objektivní odpovědnosti dosavadnímu vlastníku vozidla za parkovací přešůpek spáchaný nabyvatelem v době, kdy na něj vozidlo ještě nebylo přepsáno, vůbec spadá pod trestní obvinění ve smyslu čl. 6 Úmluvy), z Úmluvy a ostatně ani z Listiny základních práv a svobod (srov. čl. 40) výslovně neplyne, že by trestání, zejména pak to správní, muselo být bezvýjimečně postaveno jen na odpovědnosti subjektivní, tj. za zavinění. V klasickém trestním právu ve smyslu vnitrostátní klasifikace je to nepochybně pravidlem (nullum crimen sine culpa; nepřímě to plyne i ze zásady presumpce neviny). Avšak v oboru správního trestání se z řady legitimních důvodů výjimečně uplatňuje i odpovědnost za protiprávní výsledek bez ohledu na zavinění, tj. odpovědnost objektivní, případně modifikovaná možností liberace. Takto postavené konstrukce správního trestání připouští i judikatura Evropského soudu pro lidská práva (nepřímě v podobě rozložení důkazního břemene a zakotvení skutkových či právních domněnek odpovědnosti za protiprávní jednání či stav, srov. rozsudek Salabiaku proti Francii ze dne 7. října 1988, stížnost č. 10519/83, pro další příklady viz Kmec, J., Kosař, D., Kratochvíl, J., Bobek, M. Evropská úmluva o lidských právech. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2012, 1687 s., str. 794-795, viz též citované rozhodnutí Duhs proti Švédsku, jímž byla stížnost registrovaného vlastníka vozidla nakonec odmítnuta pro zjevnou neopodstatněnost s tím, že presumpce jeho neviny-navzdory absenci*

individualizovaného rozhodnutí o vině skutečného pachatele za parkovací delikt-dotčena nijak nebyla). V našem právním prostředí se uplatňuje tradičně již od dob c. a k. monarchie a první Československé republiky [viz Prášková, H. Základy odpovědnosti za správní delikty. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2013, 446 s., str. 297-304, citující dílo J. Pošváře. Nástin správního práva trestního (studie o některých pojmech, zejména o vině). Praha-Brno: Orbis, 1936.]. V širším kontextu, Evropský soud pro lidská práva neshledal porušení čl. 6 Úmluvy, konkrétně práva nevypovídat a nebýt nucen k sebeobviňování, ani v případě rakouské právní úpravy, založené na obdobných principech, která při automatickém zaznamenání překročení povolené rychlosti ukládá provozovatelům vozidel povinnost sdělit osobu řidiče, jejíž nesplnění je samo o sobě stíháno jako samostatný správní delikt (srov. rozsudek Lückhof a Spanner proti Rakousku ze dne 10. ledna 2008, stížnosti č. 5845/00 a 61920/00; viz též rozsudek velkého senátu ve věci obdobné britské právní úpravy O'Halloran a Francis proti Spojenému Království ze dne 29. června 2007, stížnosti č. 15809/02 a 25624/02).“ Stejně jako Nejvyšší správní soud ve světle výše zmíněné judikatury Evropského soudu pro lidská práva (a judikatury Ústavního soudu-usnesení sp. zn. I. ÚS 508/15 ze dne 22. 12. 2015) nemá ani Krajský soud v Brně vážný důvod pochybovat o tom, že předmětná právní úprava v testu ústavnosti ob stojí.

V. Shrnutí a náklady řízení

72. S ohledem k výše uvedenému nezbylo zdejšímu soudu než napadené rozhodnutí pro vady řízení, z důvodu nevedení společného správního řízení, zrušit (§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.). V dalším řízení je žalovaný vázán shora uvedenými právními názory zdejšího soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
73. Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V řízení úspěšný žalobce má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil.
74. Ačkoliv žalobce ve věci úspěšný byl, zdejší soud v posuzované věci shledal existenci mimořádných důvodů zvláštního zřetele hodných pro aplikaci § 60 odst. 7 s. ř. s. a žalobci náhradu nákladů zčásti nepřiznal. Důvody zvláštního zřetele hodné shledává soud především v konstantním obstrukčním postupu zmocněnce, kterého si žalobce zvolil pro správní řízení (společnost ODVOZ VOZU s.r.o.). Tento zmocněnec naplňuje smysl své činnosti konstantně obstrukčními praktikami, které činí jménem zastoupených, kteří si jej i s vědomím toho jako zmocněnce volí zcela dobrovolně (žalobce nevyjímaje). Obstrukční úkony jsou tak přičitatelné přímo účastníkům řízení, jejichž jménem jsou činěny. Z nepřehledného množství případů, kdy tento zmocněnec využil některou z obstrukčních taktik lze poukázat např. na řízení vedené u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 73 A 53/2017 či 73 A 62/2017).
75. Konkrétně v nyní projednávané věci zvolil žalobce dvě modelové obstrukční taktiky. První z nich spočívala v uvedení, že vozidlo řídila osoba, které se konstantně nedaří doručovat. Druhá pak spočívala v ponechání si veškerých námitek až pro soudní řízení.

Bylo-li by cílem žalobce dosáhnout nápravy protiprávního stavu (především nevedení společného správního řízení a nedostatečného vymezení skutku), zcela jistě by tyto klíčové námitky uplatnil v rámci odvolání, aby byla nezákonnost ještě v rámci správního řízení napravena. Jeho cílem (o čemž je soud právě i s ohledem na volbu zmocněnce přesvědčen) naopak bylo využít těchto nedostatků pro to, aby bylo správní řízení prodlouženo (v důsledku očekávaného zrušení rozhodnutí soudem) s cílem dosáhnout prekluze, potažmo finančně profitovat z přiznaných nákladů řízení. Ty soud i s ohledem na takřka formulářový způsob konstruování žalob v případě osob využívajících služeb společnosti ODVOZ VOZU s.r.o. nepovažuje za skutečné, důvodně vynaložené náklady řízení.

76. S ohledem na výše uvedené shledal soud, že je na místě přiznat žalobci pouze náhradu nákladů řízení ve výši 6.000 Kč, které odpovídají výši soudních poplatků, které žalobce musel uhradit. Ve zbytku soud shledal důvody zvláštního zřetele hodné pro nepřiznání náhrady nákladů řízení.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno dne 28. března 2018

Mgr. Petr Sedlák, Ph.D., v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
B. Z.